

Angèle Boddaert legt de laatste hand aan een paravent. Ze verzamelt ook antieke voorbeelden, zoals het stuk 18de-eeuws behang dat boven tegen de wand hangt. Ze zweert bij traditionele decoratietechnieken met olieverf, kalkverf en caseïneverf.

DE HUID VAN HET DECOR

DE VERFLAAG VAN EEN INTERIEURINRICHTING IS DE HUID VAN EEN GEBOUW, ZEGT ANGÈLE BODDAERT-DEVLETIAN. ZIJ RESTAUREERT HISTORISCHE MONUMENTEN, MAAR SIERT OOK INTERIEURS OP MET KLEURRIJKE BESCHILDERINGEN.

TEKST PIET SWIMBERGHE • FOTO'S JAN VERLINDE

Angèle ontwerpt én reconstrueert motieven, soms ook om antieke behangsels of schilderijen te restaureren.

Ze schildert ook faux marbre en faux bois en ontwerpt bovendien nieuwe kamerschermen.

Ooit nam verf een belangrijker plaats in de architectuur in dan bakstenen," legt Angèle Boddaert-Devletian uit, „zelfs van de Griekse tempels zag je de natuursteen niet, omdat alle gevels geschilderd waren. Ook interieurs werden altijd gedecoreerd, meestal met verf. Wandel door Venetië en bewonder al die fraaie gevels en decors. Onder het kleurrijke pleister of achter de dunne marmersplaten zit gewoon baksteen, maar die zie je amper.“

Volgens haar bloeide deze kleurrijke decoratietraditie tot in de jaren 50: op de Wereldtentoonstelling Expo 58 in Brussel werden nog heel wat wanden bedacht met somptueuze wandschilderingen. „Nadien werden de architecten ingenieurs, die alsmaar dachten aan constructies en structuren, en het decor helemaal vergaten. Nu wordt het weer anders en mogen de wanden en plafonds van gebouwen opnieuw kleurrijk worden beschilderd. Oude decors worden mooi hersteld en niet langer verstopt achter een laagje witte latexverf.“

„Toch zijn er nog steeds mensen die in Brussel of Antwerpen een herenhuis kopen uit de belle époque, en daarvan de versierde deuren, wanden en plafonds overschilderen met zielloos wit of grijs“, stelt ze vast. „Wat een ramp voor de restaurateurs die nadien alle verf weer moeten verwijderen!“

Oriëntaalse wortels

Angèle Boddaert-Devletian studeerde kunstgeschiedenis aan de universiteit en ging daarna in de leer als traditioneel decorschilder in de beroemde *Ecole Vanderkelen* in Brussel. Deze internationaal erkende school trekt leerlingen aan om onder meer *faux marbre* en *faux bois* te leren schilderen, imitatiehout en -marmor dus. Daarna werkte Angèle mee aan allerlei restauratieprojecten. „In veel oude gebouwen werden hout- en marmersimitatie aangebracht op de deuren en in de gangen. Dus is er nogal wat werk in de restauratie. Zo werkte ik ooit in de kerk van het Brusselse begijnhof en de opera van Gent. Ik heb ooit alle marmersimitaties van de Brusselse Sint-Hubertusgalerijen opnieuw geschilderd. Van oude gebouwen steek je heel wat op, je leert ook de tradities en technieken kennen per periode en streek, want er zijn ontzettend veel nuanceverschillen.“

Angèle gaat nooit op reis zonder foto toestel en schetsboek. Bovendien verzamelt ze ook interessante fragmenten. „Dat kan gaan van een stuk oud behang over een paar decoratieve tegels tot een stuk stof van Marimekko. Ik ben tuk op motieven en ornamenten en kan daar ook uren naar kijken. Ik vermoed zo'n beetje dat dit komt door mijn oriëntaalse wortels: mijn vader was van Armeense afkomst. De Armeense cultuur zit tussen de Ottomaanse en Perzische tradities in en knipoogt al naar India, waar dezelfde motieven terugkomen.“

Uitzicht op een pittoreske hoek van het atelier met een wand vol motieven die als staal dienen voor een wanddecoratie.

> Nieuwe ontwerpen

Buiten de restauratieopdrachten ontwikkelt ze ook een eigen oeuvre met de creatie van kamerschermen en wandbehangsels, en de decoratie van volledige ruimtes. Zo ontwierp en schilderde ze verschillende wanddecoraties voor de landhuizen van de familie Getty in Italië en Engeland. Voor Patisserie Meert in Parijs ontwierp ze trouwens een volledig decor met een combinatie van faux marbre met surrealistische accentjes.

Onlangs rondde ze ook de volledige interieurschildering af van het gastenverblijf De Corenbloem in Brugge, in een Zweedse stijl, gebaseerd op ter plaatse gevonden sporen van oude decoraties uit de achttiende eeuw. „Wie een oud huis verbouwt en alles te snel opruimt of stript, laat ook alle inspirerende elementen verdwijnen, zoals oude behangsels, muurschilderingen of zelfs gewoon de kleuren op muren en deuren. Ik sta er altijd versteld van welke mooie en kleurrijke verfcombinaties vroeger werden gebruikt. Soms volstaat het om je daarop te inspireren om een huis opnieuw te schilderen.” Angèle versiert de wanden graag met motieven die zowel historisch als hedendaags van inspiratie kunnen zijn. „Je kunt de muren natuurlijk behangen met simpel behangspapier of met digitaal getekende ornamenten, maar dat blijft toch altijd een beetje uniform en strak. Veel mensen houden van de artisanale trek van het penseel”, weet ze.

Getemperde kalk- en caseïnetinten

Het gaat om meer dan alleen schildertechniek, hoewel die wel degelijk van belang is: „Ik gebruik bijvoorbeeld steeds borstels en laat ook grondlagen borstelen en niet rollen, wat de huid van de verf zoveel mooier maakt.” Maar ook de verfsoort speelt een rol. Angèle heeft een voorkeur voor traditionele verven. Als matte muurverf gebruikt ze kalkverf of caseïneverf. Deze verven zijn ook ideaal om een oud plafond te schilderen, omdat ze oneffenheden aan het oog onttrekken.

Voor het houtwerk gebruikt ze steevast olieverf, die ze niet zelf maakt met een mengsel van pigment, olie en droogsel. „Dus geen acrylverf maar verf die oplosbaar is in terpentijn. Die is stevig, heeft een mooier kleurengamma en is ideaal voor een satijnen of glanzende afwerking. Ook deze verf wordt met borstels aangebracht, want rollen geven de verf een sinaasappelhuid. De ondergrond moet wel goed worden geplamuurd. Op

zo'n gladde ondergrond kan je bijvoorbeeld ook een deur met een houtimitatie beschilderen”, aldus Angèle.

Angèle Boddaert houdt van kleuren: „Die mogen zelfs behoorlijk fel zijn. Maar alweer speelt de verfsoort een rol. De kleuren van kalkverven zijn steeds getemperd en natuurlijk, ze worden zelden schreeuwerig. Dat geldt ook voor olieverf op basis van natuurlijke kleurpigmenten. De kleuren van zuiver synthetische verven kunnen fel zijn en blijken lang niet zo kleurvast. Dat wil zeggen: ze verouderen niet mooi en verbleken.”

Veel mensen zijn bang van kleur. Te veel verschillende kleurpaletten gebruiken, kan van overdaad getuigen, maar verscheidenheid zorgt voor extra beleving. „Schilder je woonkamer

bijvoorbeeld in een mooi rood of Wedgwood-groen of -blauw, weliswaar met witte plinten en deuren. Dan kan je er zowel hedendaagse meubels in plaatsen als oude. De eetkamer en keuken kan je dan weer een andere tint geven. Je kunt ook kiezen voor wit of grijs, maar zelden puur. Voeg er wat rood, oker en zwart bij en je krijgt een rijkere nuance.”

Door enkele kamers van je woning een tint te geven, verrijk je het decor. Een woning die uniform wit of lichtgrijs is getint, lijkt saai. „Maar je kunt bijvoorbeeld ook één muur een kleur geven en de rest van de kamer wit borstelen. Dat kan heel expressief zijn.”

Klassiek versus modern is out

Nogal wat mensen menen dat je maar twee mogelijkheden hebt: kiezen voor een moderne of een klassieke stijl. Wie

voor een moderne lijn kiest, zou moeten zweren bij strakke vormen en weinig kleuren. „Zo simpel is het niet,” vindt Angèle, „blader eens door interieurmagazines en je zult merken dat veel moderne en hippe interieurs gecreëerd worden in een oude flat met stucplafonds en marmeren schouwen. De architectuur doet er weinig toe en hoeft niet eens strak te zijn.”

„Trouwens,” gaat ze verder, „de smaak van tegenwoordig is speels, met vintage, wat antiek, strakke en barokke accenten en zelfs een oosters tapijt in een frisse ruimte. Ook moderne ontwerpers houden van kleurrijke ornamenten. Het is niet omdat je die gebruikt dat een decor meteen ouderwets oogt. Nooit bang zijn om enkele expressieve elementen te gebruiken! Dat levert extra persoonlijkheid. Een uitgesproken moderne stijl bestaat dus niet, integendeel: verscheidenheid is momenteel net populair.” ●

INFO www.angeleboddaert.com

Hier legt Angèle de laatste hand aan het uittekenen van een motief voor de reconstructie van een verloren gegane 19de-eeuwse plafondschildering.